

[O. Mathiasen.]

være rimeligt, om man søgte at udsætte hele dette problem med udbygning af beskyttelsesrummene og at optage en ny undersøgelse af hele problemet? Det kunne man gøre, dels fordi man altså ikke er sikker på, hvordan de nye krigsmidler virker, således at disse beskyttelsesrum måske allerede vil virke forældede, næsten inden de er blevet udbygget, dels også af den rimelige grund, at der er en tydelig afspænding i verden, således at der ikke er udsigt til nogen krigsfare i øjeblikket, så der måske kunne blive tid til at tage problemet op til ny overvejelse.

Indenrigsministeren (Lars P. Jensen): Jeg er i og for sig glad ved at konstatere, at der i det ærede medlems parti er delte opfattelser om civilforsvaret. Det ærede medlem siger, at han for så vidt helst ville have stemt imod, men jeg forstår så, at han har fulgt sit parti. Der er altså brydninger inden for det ærede medlems parti. Det drejer sig imidlertid ikke om civilforsvarsloven som helhed, men kun om det omtalte aktstykke i finansudvalget, og jeg forstår, at selv om der er brydninger om civilforsvarsloven, har man dog ikke stemt imod den direkte bygning af beskyttelsesrum.

Jeg kan ikke tjene det ærede medlem i at standse udbygningen af beskyttelsesrummene. Vi er opmærksom på, at der kan komme nye krigsmidler, som kan kræve nye foranstaltninger, men selv om disse skulle komme, eksisterer de gamle jo, og det er det, vi skal tage højde for i bygningen på nuværende tidspunkt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kai Moltke* til ministeren for offentlige arbejder:

„Hvad kan ministeren oplyse om betingelserne for den udvidelse af koncessionsrettighederne, der skal være tilstået Dansk Undergrunds Consortium

gennem aftaler af 5. oktober 1963 vedrørende udnyttelse af olie, gas og andre naturrigdomme i havbunden inden for Nordsøens såkaldte sokkelområde?

I hvilket omfang er udenlandske olieselskaber engageret i Dansk Undergrunds Consortium og med hvilke rettigheder?“

Kai Moltke: Ja, når jeg har rejst det par spørgsmål til den højtærede minister, ligger baggrunden først i noget formelt. Sidste forår behandlede vi ratifikationen af en konvention i forbindelse med samme spørgsmål om de danske rettigheder til Nordsøens undergrund, og det blev ved den lejlighed i det udvalg, som havde sagen til behandling, i alle tilfælde stillet i udsigt, at dette kun drejede sig om konventionens ratificering, men at folkettinget senere ville få lejlighed til at få forelagt og behandle den eventuelle udvidelse af koncessionen.

Nu er det ikke småting, det drejer sig om; jeg mener principielt, at det drejer sig om så store ting, at folkettinget ubetinget burde have fået forelagt alle oplysninger og alle enkeltheder, for baggrunden er jo, at i øjeblikket er Nordsøen ved at blive det mest efterspurgte felt for eftersøgning af olie og naturgas, og det er ingen tilfældighed. Ved Holland fandt man i 1961 de første store naturgaslejer, og man har nu fastslået, at lejerne ved Slochteren i Groningenprovincen rummer ikke mindre end 1.100 milliarder m³ naturgas, og man mener at have truffet et ikke mindre leje ved øen Ameland. Endvidere har man efterretning om, at disse rigdomme strækker sig langt ud i Nordsøen og bl. a. findes på Doggerbanken, områder ud for den tyske kyst o. s. v.

For at understrege vigtigheden af disse problemer vil jeg anmode om tilladelse til et kort citat. En af Frankrigs mest kendte oliespecialister, Paul Fabre, skrev i *Le Monde* for den 27. juli om den franske regerings bestræbelser:

„Regeringens initiativ går i øjeblikket i væsentlig grad ud på at sikre tilstede-